

by se prý tak státi toliko tam, kde není možný důkaz listinami, svědky, znalci, resp. ohledáním (§§ 50—64), což obšírně dovozuje. Nss nemohl dáti stížnosti v této příčině za pravdu.

Nss neshledal v právním řádu předpisu, jenž by bránil tomu, aby zjišťování skutkového stavu se dalo četnickými orgány. Podle § 43 cit. nař. je dáno správnímu úřadu na vůli, aby konal ústní jednání podle §§ 45 a násl., a dáno mu rovněž na vůli, aby při ústním jednání prováděl důkazy nebo použil důkazů provedených mimo ústní jednání (§ 46 odst. 4 a § 47 cit. vlád. nař.). Nemá však cit. vlád. nař. a nemá ani jiná norma ustanovení, jež by ukládalo správnímu úřadu, aby prováděl důkazy při ústním jednání v přítomnosti strany, jak patrně stížnost míní, a aby úřad postupoval podle § 49 teprve tehdy, kdyby nebyl možný důkaz podle §§ 50—64. Neboť podle ustanovení § 49 lze jako důkazu použítí všeho, co se hodí ke zjištění rozhodného stavu věci a je podle povahy případu potřebné. Správní úřad jest jediné povinen stranám dáti příležitost, aby nabyly vědomosti o výsledku provedeného důkazu a vyjádřily se o něm (§ 48 odst. 3).

V daném případě se konalo ústní jednání u okr. úřadu v Žilině 26. října 1932, 19. prosince 1932 a 24. ledna 1933 za přítomnosti stěžující si pojišťovny a zaměstnavatele, při čemž byli obesláni a vyslýcháni i svědkové. Obeslán byl po dvakráte i Josef B., který se však nedostavil, poněvadž se odstěhoval, jak bylo v protokole výslovně konstatováno. Z toho důvodu uložil okr. úřad četnické stanici v y š e t ř í t i, zda Josef B. byl zaměstnán u st-le v kritické době, nenařídil tedy v ý s l e c h s v ě d e c k ý. Četnická relace týkající se zaměstnání Josefa B. byla dána stěžující si pojišťovně na vědomí a pojišťovna též vyjádřením z 10. října 1933 zaujala k této relaci své stanovisko. Než za tohoto stavu věci a vzhledem k tomu, co svrchu dovozeno, nelze shledati, že by tu byly vytýkané vady řízení, zvláště uváží-li se, že stěžující si pojišťovna sama vůbec neuvedla, na jakém skutkovém základě došlo k předpisu pojistného, jak žal. úřad výslovně vytyčuje v nař. rozhodnutí, ač to bylo její povinností.

Č. 12.840.

Pojišťovací právo: * Podle § 46 zák. čl. XIX:1907 v úpravě § 21 min. nař. č. 4790/1917 ručí manželka jen za pojistné vzniklé v době společné domácnosti.

(Nález z 1. dubna 1937 č. 19.424/34.)

V ě c: Zem. úřadovna pro dělnické pojištění v Bratislavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 17. dubna 1934 o ručení za úrazové příspěvky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Stěžující si zem. úřadovna vyslovila záručním platebním rozkazem z 11. srpna 1932 na základě § 21 min. nař. č. 4790/1917 M. v. solidární závazek Gizely U. v Brně za úrazové příspěvky i s úroky a

exekučními výlohami, předepsané za rok 1924 a 1925 pravoplatnými platebními výměry Emilu U., bývalému majiteli elektroinstalačního podniku v N. Městě n. V. Tento záruční platební výměr odůvodnila úřadovna tím, že Gizela U. je podle úředního zjištění manželkou shora jmenovaného bývalého podnikatele.

Zem. úřad v Bratislavě zrušil k odvolání Gizely U. nař. rozhodnutím cit. záruční platební výměr.

O stížnosti uvážil nss toto:

Jak vyplývá z obsahu nař. rozhodnutí, dospěl žal. úřad k závěru, že v tomto případě není předpokladů pro ručení podle 1. odst. § 21 min. nař. č. 4790/1917, a tím ke zrušení záručního platebního rozkazu na základě skutkové podstaty, že Gizela U. v letech 1924 a 1925, za která Emilu U. jako majiteli elektroinstalačního podniku byly předepsány úrazové příspěvky, nebyla jeho manželkou, nýbrž stala se jí teprve 16. srpna 1927, kdy Emil U. nebyl již zmíněným podnikatelem, a že v letech 1924 a 1925 nežila s ním ve společné domácnosti. Stížnost nepopírá skutkové podstaty, z níž vychází žal. úřad, brojí toliko proti právnímu názoru žal. úřadu vyslovujícímu, že není tu předpokladů pro ručení podle § 21 cit. min. nař., poněvadž jde o příspěvky splatné v době, kdy Gizela U., prohlášená za ručitelku, nebyla ještě manželkou původního dlužníka, a dovozuje, že toto stanovisko žal. úřadu není v souladu se zněním zmíněné normy, ježto ručení manželky se vztahuje i na dlužné příspěvky minulé. Nss nemohl dáti stížnosti za pravdu.

Podle ustanovení 1. odst. § 21 min. nař. č. 4790/1917, jež je právním pramenem pro posouzení tohoto sporu, ručí za úrazové příspěvky solidárně manželka zaměstnavatele, resp. podnikatele, ve společné domácnosti žijící. Tato ručební povinnost jest omezena jen na manželku zaměstnavatele (podnikatele) žijícího s ní ve společné domácnosti. Týká se tedy ručení manželky podle striktního znění tohoto zákonného ustanovení jen těch příspěvků, jež zůstal dlužen manžel-zaměstnavatel žijící ve společné domácnosti, tedy příspěvků vzniklých v době, kdy byl manžel zaměstnavatelem, žijícím s manželkou ve společné domácnosti. Ostatně i z ustanovení o solidarnosti tohoto ručení manželčina za pojistné plyne, že závazek může býti uplatněn současně a alternativně jak vůči manželu jako zaměstnavateli, tak i vůči manželce jako ručitelce. Z toho vyplývá, pokud v zákoně samém není výslovně určeno jinak, jako důsledek, že i ručební závazek manželčin vzniká v téže době, ve které vznikl platební závazek manžela. Pak ovšem nelze dojít při striktním výkladu cit. předpisu k jinému závěru, než že vznik ručebního závazku manželčina je podmíněn skutečností, že je manželkou zaměstnavatelovou a žije s ním ve společné domácnosti, jinými slovy, že manželka neručí za veškeré dlužné pojistné příspěvky svého manžela, nýbrž jen za ony, jež vznikly, kdy byla jeho manželkou, žijící ve společné domácnosti. Toť smysl ustanovení 1. odst. § 21 min. nař. č. 4790/1917, i jest opačný názor stížnosti právně mylný. Na věci nic nemůže měniti skutečnost, že zásada obsažená v § 21 cit. nař. je v jiných zákonech vyjádřena jinak. Rovněž bez právního významu je pro řešení dané otázky tvrzení stíž-

nosti, že v některých jiných zákonech, tak v § 4 zák. čl. LVII:1908, se vyslovuje ručení i za dluhy minulé. Pro daný spor je rozhodující jediné znění ustanovení 1. odst. § 21 min. nař. č. 4790/1917, jak ostatně i sama stížnost přiznává.

Č. 12.841.

Samospráva obecní: I. Dávkovým subjektem ve smyslu vzorcových pravidel o obecní dávce z nájemného a obecním poplatku za používání obecních stok je majitel (trvalý uživatel) domu. — II. Ustanovení § 1 odst. 3 pravidel o vybírání dávky z nájemného v Brně, schválených vládou 13. února 1931, podle něhož se dávka připadající na byt rozdělený po 1. lednu 1928 na dva nebo více bytů rozvrhne na nově utvořené byty, neplatí na podobně rozdělené provozovny a krámy.

(Nález z 1. dubna 1937 č. 1795/35-2.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 11.727/35.

Věc: Josef S. v Brně proti rozh. zem. úřadu v Brně z 4. ledna 1935 o obecních dávkách a poplatcích.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městská rada zem. hlav. města Brna výměrem z 2. srpna 1933 vyhověla žádosti Josefa S. za odpis dávky z nájemného a poplatku za používání obecních stok z místnosti pol. č. 1 v domě č. 13/15 v Příční ulici za dobu od 15. srpna 1931, kdy se uprázdnila, dodala, že čistá činže ze tří obchodů vzniklých po uprázdnění pol. 1 činí 2.540 Kč ročně, uvedla výši dávky a poplatku vyměřenou z polovičky za dobu pronájmu a sdělila, že činí tudíž odpis za rok 1931 83 Kč 10 h a do datek za rok 1932 42 Kč 90 h.

Zem. úřad v Brně vyslovil v pořadí správních stolic v nař. rozhodnutí mimo jiné toto: Pokud se st-1 odvolává na ustanovení § 5 bodu 3 pravidel o vybírání dávky z nájemného platných pro město Brno, podle kterého změny nastalé během roku nebo ukládacího období ve výši činže nemají vlivu na výměru dávky, prezírá při tom, že v daném případě nejde o pouhou změnu činže za nezměněný objekt, jak cit. ustanovení zřejmě předpokládá, nýbrž že jde o nově stanovené činže ze tří různých nově vzniklých nájemních objektů. Že tyto objekty vznikly teprve v r. 1931 rozdělením, sám v odvolání připouští, a proto je nesprávné jeho tvrzení, že objekty existovaly již v roce 1927. Tehdy byly zde leda zdi a prostory ve smyslu technickém, nikoli však nájemní objekty, které dnes tvoří podklad pro vyměření dávky. Jednalo-li by se o rozdělení bytu na 3 místnosti, sloužící opět účelům obytným, platilo by ovšem ustanovení poslední věty odstavce 3 § 1 pravidel. Pro provozovny a obchodní místnosti podobného ustanovení však není a per analogiam nelze na obchodní místnosti toto ustanovení rozšiřovati, poněvadž nedá se předpokládati, že by zákonodárce, který v § 1 odst. 3 výslovně krámy a byty rozlišuje, kdyby to bylo bývalo jeho úmyslem, tuto výhodu též výslovně nepřiznal obchodním a kancelář-